

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg sad og lyttede meget nøje til udenrigsministeren, fordi han startede med at sige, at nu ville han bringe klarhed over debatten, og at det var en farlig ting, osv.

Nej, tværtimod. Det vil jeg meget gerne have at udenrigsministeren medvirker til omkring det her spørgsmål. Men desværre kom der ikke noget som helst nyt for dagen, for det, udenrigsministeren sagde, er jo velkendt af alle os, der arbejder med de her ting og deltager i Europaudvalgets møder.

Det, der er helt afgørende, er, at Ministerrådet skal meddele til Parlamentet, om man finder, at det er rigtigt eller forkert, at Parlamentet giver Kommissionen decharge. Og forud for det ministerrådsmøde, hvor det skal finde sted, behandler vi det selvfølgelig i Folketingets Europaudvalg.

Så er det da ret afgørende, hvad man gør med det spørgsmål på Europaudvalgets møde, og det ansvar kan man da ikke kaste fra sig, sådan som jeg desværre synes der er nogle her i dag der forsøger, og det synes jeg er trist.

Og jeg vil gerne sige til fru Charlotte Antonsen: Forklar mig endelig, hvor jeg har brudt fortrolighedsklausulen i forhold til Europaudvalgets møder? Jeg tror, jeg meget nøje har formået at holde mig inden for de rammer, som jeg skal holde mig inden for.

Men at det overhovedet kan blive bragt frem som et spørgsmål, synes jeg i sig selv er meget forunderligt. Har Venstre i denne sag gjort noget bag Europaudvalgets lukkede døre, som ikke må komme for dagens lys? Jeg synes, det er mærkeligt at drage det spørgsmål ind i en diskussion om en sag, der for længst er løbet af stablen i Ministerrådet, og som nu diskuteres i parlamentsregi for 1997-regnskabet's vedkommende.

Første næstformand (Birte Weiss):

Fru Lene Espersen som ordfører.

Lene Espersen (KF):

Jeg tror også, det er på tide, at debatten kommer til at dreje sig om det, som forespørgslen egentlig handler om, nemlig Europa-Kommissionen og EU's institutioner, og ikke hvad der foregår i Folketingets Europaudvalg som den væsentligste brik i det, der er foregået det sidste par måneder.

Vismandsrapporten den 15. marts gav et endeligt skub til Kommissionens afgang, og der er ingen tvivl om, at hele forløbet og det konkrete indhold i kritikken af Kommissionens håndtering gav anledning til mange overvejelser vedrørende den fremtidige Kommission og de fremtidige samarbejdsmetoder i EU.

Hele forløbet har efter Det Konservative Folkepartis opfattelse skadet EU's anseelse udadtil, skadet anseelsen i forhold til befolkningen, og det skyldes jo, at Kommissionen har et monopol på initiativretten i dag og derfor er EU's ansigt udadtil. På mange måder er respekten for EU jo totalt afspejlet i den måde, Kommissionen agerer på, og den måde, hvorpå man opfatter Kommissionens troværdighed.

Derfor mener vi også, at hele forløbet forud for Kommissionens afgang har været både beklageligt og bedrøveligt, fordi man i alt for høj grad har medvirket til at skabe et billede af et uoverskueligt, bureaukratisk Bruxelles, hvor svig, nepotisme og vernetjenester går hånd i hånd frem for det, man egentlig skulle, nemlig sørge for et velfungerende samarbejde om europæiske anliggender.

Samtidig er det passende såvel at klandre som at rose de folkevalgte i Europa-Parlamentet for deres håndtering af sagen. Der er al mulig årsag til at kritisere og så stor mistillid til hele socialistgruppen, herunder ikke mindst de danske socialdemokrater, for deres vattede, inkonsekvente holdning til den første krise i januar, hvor socialdemokraterne, inklusive det socialdemokratiske medlem af Budgetkontroludvalget, Freddy Blak, valgte at holde hånden over partikammeraterne frem for at gøre det eneste fornuftige, det, som de konservative i Europa-Parlamentet foreslog, nemlig at sætte Kommissionen under så meget pres, at den måtte gå af.

Men måneder senere kom så det endelige nådestød, der ud over at rette en meget direkte og klar kritik mod navngivne kommissærers ansvarsløshed i forhold til deres ressortområder også satte så alvorlige spørgsmålstejn ved den samlede Kommissions indsats, at den måtte gå af.

For Det Konservative Folkeparti er der ikke tvivl om, at hele forløbet og de erfaringer, som man har gjort i den anledning, vil give grundlag for følgende fem initiativer:

For det første skal det fremover være muligt at stille den enkelte kommissær til ansvar for dennes forvaltning. Man skal ikke under dække